

Tùy Bút
Chủ đề: đoàn cb xdnt vnch
Tác giả: Nguyễn Nhơn

NGƯỜI CÁN BỘ XÂY DỰNG NÔNG THÔN

Những Chiến Sĩ thầm lặng

May mắn ở Lương Sơn có một Ấp chiến lược tốt và dưới sự chỉ huy tài ba và can trường của xã Dục nên VC không đột nhập được, nhưng những cán bộ xã ấp XDNT, cảnh sát phải chiến đấu kiên cường để bảo vệ mảnh đất quê hương thân yêu và bản thân cùng gia đình họ. Thật là một sự hy sinh to lớn đáng vinh danh, thường thì mọi người cứ nghĩ đến những chiến sĩ can trường đấu tranh giữa trận tuyến với địch mới là những người con kiêu hùng, và thường hay quên đi số phận hẩm hiu của những chiến sĩ thầm lặng nhưng đầy can trường này. Chính họ đã giữ vững an lành cho hậu phương để cho tiền tuyến an tâm đánh giặc.

Qua bao nhiêu năm rồi vinh danh họ có muện màng không? Thưa có như vậy, nhưng chúng ta phải tri ân họ vì chính họ mới là những anh hùng thật sự trên trận tuyến chống Cộng sản xâm lược. Chiến tích của họ thật thầm lặng nhưng không kém phần quan trọng trong cuộc chiến. Xin đốt nén nhang nghiêng mình trước những chiến sĩ thầm lặng đã nằm xuống, và xin tri ân những người còn sống sót sau cuộc chiến. Dù đang ở một phương trời nào cũng xin nhận nơi đây lòng biết ơn sâu sắc. -(Xuân An, Cao H Sơn)

*Họ là những anh hùng không tên tuổi
Sống âm thầm trong bóng tối mệnh mông,
Không bao giờ được hưởng ánh quang vinh,
Nhưng can đảm và tận tình giúp nước. -(Đàng Phương)*

Ở đâu có tình hình khẩn cấp, ở đó có mặt hai lực lượng **ÁO ĐEN**:

Một Phòng vệ: Dân vệ (sau này là Nghĩa Quân) và Nhân dân Tự vệ.

Một Xây dựng: Chiến sĩ áo đen Xây dựng Nông thôn.

1965: khi tình hình gay go, để giữ vững vùng Bình Trị, sát rừng Cù Mi căn cứ việt cộng, Quận Dĩ An đưa vào ngay tại quê nhà tỉnh ủy VC Năm Trang một đoàn Xây dựng Nông thôn. Những ngày đầu chưa phòng thủ vững vàng, đoàn bị VC đột kích, thiệt hại khá nặng, có cả tử vong. Rốt cuộc vẫn bình định được cả hai xã Tân Hiệp và Bình Trị.

1972: Tiếp đón và Điều hành Trung tâm Khẩn hoang Lập ấp Thái Thiện, Long Thành dành cho 15 ngàn đồng bào Miền Trung và 5 ngàn người thuộc gia đình cựu quân nhân Sài Gòn là Toàn bộ Tỉnh đoàn Xây dựng Nông thôn Biên Hòa.

1975: Công tác lớn lao và có ý nghĩa của chính sách Bình định – Xây dựng – Phát triển Nông thôn vừa hoàn thành phần an cư. Tỉnh đoàn được rút về chưa được nghỉ ngơi thì biến cố “chiến dịch hồ” tràn tới: Cả trăm ngàn nạn nhân chiến cuộc từ Miền Trung kéo vào Biên Hòa. Tỉnh lại phái Tỉnh Đoàn kéo róc xuống Làng Cô Nhi Long Thành lo tiếp nhận và bố trí nơi tạm cư cho 80 ngàn đồng bào tị nạn.

Vậy đó, công lao đóng góp của người cán bộ áo đen Xây dựng Nông thôn là như vậy đó!

Nay nhân đọc bài viết dẫn trên với câu hỏi: *“Chính họ đã giữ vững an lành cho hậu phương để cho tiền tuyến an tâm đánh giặc. Qua bao nhiêu năm rồi vinh danh họ có muộn màng không?”*

Tôi mạo muội đáp lời, mỗi khi tôi viết về “lực lượng áo đen” Dân vệ và Xây dựng Nông thôn, tôi viết với tấm lòng trang trọng “tình chiến hữu” không cần phải “vinh danh biết ơn” vì họ là anh em của tôi.

NƯỚC MẮT TRẺ THƠ và NHỮNG NGƯỜI ĐÁI NGỌC

Viết nhân ngày kỷ niệm Hai Bà Trưng và 20 năm mất nước.

Dẫn: Đề ghi nhớ Một thời Những Chàng Trai Hành Chánh sát cánh cùng Đoàn Cán Bộ Áo Đen XDNT cùng nhau dựng Ấp, xây Làng.

Chương trình văn nghệ nhân ngày kỷ niệm Hai Bà Trưng năm nay do Hội Phụ Nữ Hải Ngoại tổ chức được khởi đầu bằng bài hát Làng tôi do cháu gái 7 tuổi trình diễn:

*Làng tôi có cây đa cao ngất tầng xanh
Có sông sâu lơ lửng vờn quanh...*

Nhìn cánh chim non lạc đàn, run rẩy chim chíp tiếng kêu thương nhớ Làng, nhớ Tổ đã khó tìm nước mắt. Kịp khi vừa dứt bài ca, cháu bé oà khóc, kêu lên vì cháu nhớ Ngoại, thì cũng đành khóc oà cùng với cháu bé. Khóc không phải vì nhớ Ngoại, vì Ngoại của người viết đã mất từ lâu, mà khóc thương cho cháu bé, vì đâu nên nỗi? Phải chi người lớn đều ngu hèn cả lũ như gần đây người ta muốn khơi gợi lại những lỗi lầm xưa cũ thì cũng

đã đành. Đàng này còn có hàng vạn người âm thầm đãi ngọc ngày trước, sao không lý tới. Tôi muốn nói về những người bền bỉ giữ làng, dựng ấp: Các chiến sĩ áo đen Xây Dựng Nông Thôn.

Họ vốn là những người trai làng chất phác, học vấn tuy ít ỏi, nhưng đức tính cần cù, nhẫn nại, lòng ngay thật có thừa, cho nên được giao cho công việc truy tầm lại dấu tích đẹp đẽ của cha ông ngày trước.

Hương Ước: Một cố gắng tái hiện truyền thống Dân tộc “*Phép vua thua lệ làng*”.

Sau khi cùng với dân làng đổ mồ hôi, nước mắt, kể cả nhiều khi đổ máu nữa, để cùng nhau dựng nên hàng rào phòng thủ Ấp, người cán bộ áo đen liền xúc tiến việc tổ chức đội ngũ Nhân dân tự vệ để giữ làng, giữ ấp, chống lại sự xâm nhập, quấy phá của du kích VC. Hai công tác này làm xong thì coi như đã hoàn thành mục tiêu “*Tự Phòng*”. Bây giờ là lúc tiến hành mục tiêu “*Tự Quản*” trong đó công tác xây dựng “*Hương Ước*” là chủ yếu. Nước có Hiến Pháp, Làng có Hương Ước. Hiến pháp là luật pháp tối cao của Quốc Gia. Hương Ước là giềng mối của đời sống dân làng. Đó là bản văn ghi lại những nghĩa vụ và quyền lợi, những mỹ tục lâu đời, những điều cấm kỵ đặc trưng của địa phương, do dân làng long trọng kết ước với nhau. Việc làm tuy chưa được hoàn mỹ, vẫn là một cố gắng thể hiện lại một nét đẹp của truyền thống thôn làng Việt Nam: Truyền thống địa phương phân quyền theo đạo lý riêng của Việt tộc.

Trung tâm Cộng đồng hay Nhà họp dân: Trở về với Truyền thống “*Cái Đình*”.

Ngày xưa Đình làng là nơi để cho Kỳ mục và dân làng họp bàn việc làng, việc nước. Cũng là nơi hội hè, đình đám vui chơi trong những ngày lễ hội truyền thống. Về sau, lênh đênh theo vận nước nổi trôi, hết thực dân rồi chiến tranh, Đình làng chỉ còn là nơi thờ tự, Xuân Thu nhị kỳ tế lễ. Để bổ sung phần mất mát trọng yếu đó, chương trình Xây Dựng Nông Thôn đề ra công tác xây dựng Trung tâm cộng đồng mà dân làng gọi bằng cái tên rất Việt Nam là Nhà Họp Dân. Người viết có một kinh nghiệm lý thú về sự kết hợp hài hoà giữa hai kiến trúc cũ mới đó khi đồng ý để cho đoàn cán bộ áo đen thỏa thuận với Ban Hội Hương dùng vật liệu và ngân khoản của chương trình XDNT thực hiện dự án mở rộng tiền đình của Đình làng thành Nhà Họp Dân. Sự kết hợp hài hoà đó đã đem lại đầy đủ công năng, tính chất dân chủ truyền thống của triết thuyết “Cái Đình” cổ truyền. Mô hình tốt đẹp đó chưa kịp mở rộng ra thì lũ giặc Cộng tràn về, xua đuổi dân làng ra khỏi nơi họp hành, thờ tự, để rồi biến chỗ biểu tượng truyền thống thôn làng đó thành nơi sản xuất hàng hoá: Đó mới là tội ác lớn lao, hủy hoại truyền thống Dân Tộc.

Khẩn hoang, lập ấp: Tái hiện mô thức “*Tĩnh điền*”.

Nếu hiểu rằng Tĩnh điền là phương cách thực hiện nguyên lý quân phân tài sản thuở xưa, thì trong hiện đại, đó là chủ trương hữu sản hóa đại chúng. Đệ Nhất Cộng Hòa có chương trình hữu sản hoá tài xế xe Taxi, tức là chương trình bán trả góp xe taxi cho người lái xe

thuê. Đề Nghị Cộng hòa có chương trình “người cày có ruộng”, tức là hữu sản hoá nông dân cày thuê bằng cách truất hữu điền chủ lớn, chia cho nông dân mỗi gia đình 3 mẫu. Khẩn hoang, lập ấp là kế hoạch nối tiếp của chương trình người cày có ruộng, nhằm tái định cư và hữu sản hoá người dân nghèo ở những vùng thiếu đất canh tác, ví dụ như các Tỉnh miền Trung.

Hồi đó, mấy “ông nhỏ” phụ trách thiết kế chúng tôi đều là giới trẻ tân học nên chẳng có “vị” nào tận mắt thấy cái đồ hình “Tĩnh điền” xưa. Vậy mà khi bắt tay vào việc, chẳng biết mày mò thế nào mà vẽ ra được bản đồ án gần đúng với mô hình Tĩnh điền, mà về sau này, khi ở tù VC ra, có dịp đọc bộ Triết lý Việt nho của Giáo sư Kim Định mới so sánh nhận ra được. Về hình thức thì mô hình đó cũng đơn giản thôi, chủ yếu là cứ 50 hộ dân cư qui lại thành một khu gia cư, giữa khu cho đào một giếng nước công cộng. Kế hoạch đơn giản có vậy thôi, nhưng khi thực hiện là gian nan lắm. Từ khi khảo sát địa điểm đã có nguy cơ lãnh đạn bắn sể của du kích VC rồi. Đến khi bắt đầu ủi hoang lập khu gia cư, thì chỉ riêng một khu định cư Thái Thiện, Long Thành thôi, VC đột kích bắn cháy liền một lúc 6 chiếc xe ủi đất. Tiểu khu liền thả vào nguyên một Tiểu đoàn Địa phương quân mở đường ủi tiếp. Mặt quân sự đã vậy, công việc quản trị dân sự cũng gay go không kém. Lốp lo đối phó với những hoang mang giao động của người dân khẩn hoang, lốp lo trấn an những nghi ngại về đất đai đối với người dân sở tại. Hồi đó hầu như phải tập trung cả Tỉnh đoàn cán bộ XDNT về khu này công tác. May nhờ sự tận tụy của đoàn cán bộ áo đen, mọi việc được tiến hành êm ả. Đời sống của người dân khẩn hoang vừa mới ổn định, nhà cửa xây dựng khang trang, sắp khởi đầu canh tác vụ mùa đầu tiên, thì giặc cướp tràn đến, phá sập hết nhà cửa, đuổi gần 2 vạn dân trở về nguyên quán Miền Trung, tiếp tục sống đói nghèo cho mãi kiếp.

Trên đây là những mảnh ngọc truyền thống xưa do công khó của những người chiến sĩ áo đen đãi lọc. Khốn nỗi chất ngọc thì ít, mà chất bẩn vẫn tạp, sỏi cát trộn lẫn thì nhiều, nên chưa kịp trung ra vẻ đẹp ngọc ngà, thì cơn cuồng phong quỷ Đỏ đã ập tới, cuốn phăng tất cả vừa người, vừa ngọc. Người đãi ngọc làm than tù đày, rồi về sống âm thầm tủi nhục nơi quê cũ. Ngọc thì lại thêm một phen thất tán, tiêu trầm.

Nhân ngày lễ giỗ Hai Bà, lấy chút nước mắt trẻ thơ hòa cùng dòng dư lệ của lớp già, rửa qua lớp bụi thời gian, để cho sắc ngọc xưa chiếu lấp lánh một lúc trong lòng người ty nạn tha hương. Mong rằng những ai hiện nay đang đôn đáo tìm cầu loài ngọc giả phù hoa, khi còn khi mất, bình tâm nghĩ lại. Vẫn biết rằng công cuộc giạt sập căn nhà Mát-xít duy vật hiện nay là khó lắm, nhưng xin ai đó chớ thôi chí chạy quanh, toan tìm đường thoả hiệp với giặc cướp. Cho dù chúng có để yên cho quý vị về Nước, dựng lại Nhà, thì căn nhà được xây trên nền móng “nửa Mát-xít duy vật, nửa tư bản vụ lợi” đó, chỉ có thể xông lên độc khí hại người, chứ không thể nào là Ngôi nhà Việt Nam sáng sủa và thoáng đãng được. Nếu quý vị cứ quyết ý làm thế, thì chắc chắn sẽ có ngày thế hệ kế tiếp cháu bé 7 tuổi kể trên, sẽ một lần nữa cất tiếng khóc than vì nhớ “Bà cụ cố” thôi. Chi bằng chúng ta, muôn người như một, đồng lòng quyết ý, xúm nhau vừa gây áp lực ở hải ngoại, vừa cổ vũ tinh thần tranh đấu đòi Dân sinh, Dân chủ của đồng bào trong nước. Nếu cứ trì chí,

nhấn nạt như vậy cho đến khi bọn giặc cướp vì tranh ăn, cấu xé lẫn nhau, thì chúng ta cũng có cơ hội phá sập một lần căn nhà “Xã nghĩa” ma quỷ đó, để cùng nhau xây dựng “Ngôi Thái Thất” tráng lệ của giống dòng Lạc Việt. Chỉ như vậy mới mong có ngày được nghe lại tiếng hoan ca của đàn trẻ thơ đồng vọng trên Quê Việt mến yêu:

*Tết Trung thu đốt đèn đi chơi
Em đốt đèn đi khắp phố phường
Đèn ông Sao với đèn Cá chép
Đèn Thiên nga với đèn Bươm bươm
Em đốt đèn này dưới trăng Rằm.*

*Mong lắm vậy thay!
3/1995*

NHỮNG NGÀY CUỐI TRÊN ĐẤT ĐỒNG NAI

Sáng ngày 26 tháng tư, 1975, như đã hẹn trước với ông Hampton, Đại diện Tổng lãnh sự Mỹ tại tỉnh Biên Hòa, tôi đưa ông xuống thăm đồng bào tị nạn chiến cuộc tại Làng Cô nhi Long Thành, để ông khoản đãi bia cho toán khoan giếng vì đã khoan giếng xong trước thời hạn dự liệu.

Tiền ông về, tôi di chuyển thẳng xuống khu khẩn hoang, lập ấp Thái Thiện, Long Thành để xem xét việc tiếp nhận và phân phối gạo cho hai vạn đồng bào di dân tại nơi đây. Vì trên danh nghĩa, tôi là chỉ huy trưởng Khu Khẩn Hoang, Lập Ấp này nên Thiếu tá Lợi, Liên đoàn trưởng LĐ Địa phương quân, chịu trách nhiệm yếu điểm quân sự nơi đây trình bày: Liên đoàn hiện nay đóng cheo leo nơi đây. Nếu VC đánh bứt ngang Quận Long Thành thì 2 tiểu đoàn của ông đứt mất đường về. Vì vậy, ông nhờ tôi trình với Đại tá Tỉnh trưởng cho LĐ rút về tăng cường bảo vệ Quận lỵ Long Thành phải hơn.

Tôi nghe ông nói là hiểu liền, có điều có hai điều nan giải:

Một là, nếu Liên đoàn mà rút đi, bọn du kích địa phương tràn vô tàn phá, sát hại đồng bào thì làm thế nào?

Hai là, nếu LĐ mà rút thì 20 ngàn đồng bào sẽ kéo theo, sự thế sẽ giống như Lưu Bị rút binh khỏi thành Tân Dã, vừa rút quân vừa đèo theo hai vạn dân, lếch thếch tràn vào quận lỵ Long Thành hiện cũng đã tràn ngập đồng bào tị nạn thì nơi đó chắc chắn sẽ hỗn loạn.

Cho nên tôi cũng ừ ào cho ông bạn Lợi yên lòng, chớ trong bụng thì cũng đành coi hai tiểu đoàn của ông giống như tình trạng chiếc đôn cô Dân vệ ngày trước ở tỉnh Chương Thiện, tự lực cánh sinh khi đêm bị VC tấn công, ngoài tầm pháo cũng không phi yểm!

Về sau, đúng y như vậy, ngày 30 tháng tư, hai tiểu đoàn dựa lưng, giá súng tan hàng!

Xế chiều, nhìn lực lượng Dù từ phía Bà Rịa lữ lượt kéo pháo rút về, thấy lời nói của Thiếu tá Lợi càng thêm xác đáng.

Về tới nhà, cơm nước vừa xong, chưa được nghỉ ngơi thì điện thoại lại reo. Tin báo, một số đồng bào tị nạn từ Trảng Bôm mới kéo về tới trụ sở xã Bình Trước. Lại phải ra tới nơi lo thu xếp. Vừa về tới nhà đã nghe điện thoại reo inh ỏi. Trung tâm hành quân Tiểu khu báo: Xe tăng VC đã vào Quận lỵ Long Thành.

Tỉnh trưởng triệu tập phiên họp khẩn cấp, ban hành lệnh thiết quân luật 24/24, rồi ông đi bay để lo giải cứu Quận lỵ Long Thành đang bị xe tăng cs tràn ngập. Kéo hai ông cựu quận trưởng Công Thanh, lúc này là Tham mưu phó Tiểu khu và Đại úy Trưởng Ty NDTV qua nhà ngồi nhấm nháp chút thức ăn vừa bàn bạc tình hình. Hỏi: Liệu xe tăng cs xông vào được tỉnh lỵ không? TMP đáp: TK đã bố trí rào cản và commando car tại các yếu điểm, bọn nó có vào cũng phải đổ máu.

Sáng 27/4, ông Tỉnh trưởng gọi qua, bảo: Quận trưởng Long Thành và toán nghĩa quân cố thủ Dinh quận, dùng ống phóng M72 mà hạ được 5 chiến xa VC, rồi bị thương, rút vào căn cứ ĐPQ cầm cự. Ông đã cho trực thăng bốc được mấy thầy trò bị thương về Tổng Y Viện Cộng Hòa rồi. Bây giờ ông yêu cầu tôi cho xuất quỹ ứng trước 500 ngàn để lo công việc và ra thông cáo bãi bỏ lệnh thiết quân luật cũng như kêu gọi công chức đi làm việc bình thường vào sáng thứ hai 28/4/1975.

Mọi chuyện tưởng im xuôi, nào ngờ chập tối ngày 27/4 lại có chuyện. Phòng viễn thông gọi báo: Tỉnh đoàn cán bộ XDNT phụ trách cứu trợ đồng bào tị nạn chiến cuộc ở Làng Cô nhi Long Thành kêu cứu. Tôi vẫn đặt chiếc máy truyền tin TR20 trên xe nên mở liên lạc trực tiếp. Tỉnh đoàn phó tường trình: Đại úy Tỉnh đoàn trưởng lái xe ra bên ngoài quan sát, bị chiến xa VC ủi lật bên đường không biết tình trạng ra sao? Lực lượng Dù đóng chặn ở ngã ba cầu Nước Trong đã rút đi. Bây giờ Tỉnh đoàn nằm chờ vợ không ai bảo vệ, lại thêm xe tăng VC chạy ào ào bên ngoài vòng rào.

Tỉnh đoàn gồm trên 150 cán bộ, trước tình cảnh như vậy, tôi quyết đoán không kịp chò xin lệnh tỉnh trưởng: Lệnh cho tỉnh đoàn cuốn súng, tuần tự len lỏi vào đám đông đồng bào tị nạn rút về tỉnh. Để tránh ngộ nhận lại phải phái một toán cảnh sát dã chiến và xe cộ ra ngã ba Vũng Tàu đón nhận, tập hợp đoàn cán bộ di chuyển về tỉnh.

Mười giờ đêm hôm ấy, toàn bộ tỉnh đoàn cán bộ XDNT về tới trụ sở còn nguyên vẹn!

Mười một giờ đêm, vừa về đến nhà đã nghe điện thoại reo. Phòng viễn thông báo: Trung đội Nghĩa quân xã Phước Tân lại kêu cứu. Tôi ngạc nhiên hỏi: Sao anh em đó không gọi chi khu Đức Tu. Đáp: Không liên lạc được chi khu.

Tôi gọi trung tâm hành quân Tiểu khu, yêu cầu liên lạc, xin lệnh Tiểu khu trưởng thì nơi đây cũng không liên lạc được. Lại gọi Tham mưu trưởng Tiểu khu thì ông này vừa rên khừ khừ vừa bảo ông bình quá rồi, lại không dám quyết định việc gì. Trước sự thể như vậy, vì sinh mạng của trên ba chục Nghĩa quân, tôi cắn răng làm liều, mở máy liên lạc thẳng, hỏi: Tình trạng các cậu bây giờ ra sao rồi? Đáp: Xe tăng T54 VC đang chạy rì rầm trên đầu dốc 47. Nó mà đổ xuống thì tụi em tiêu, xin thẩm quyền cứu giúp! Tôi từ tốn bảo: Được rồi, bây giờ nghe tôi nói cho rõ đây. Gỡ máy truyền tin, cho trung đội di chuyển cặp theo quốc lộ, nhưng không quá gần đám đông đồng bào tị nạn đang kéo đi trên mặt lộ. Ra tới ngã ba Bến Gỗ phải quẹo vô đồn An Hòa Hưng tạm trú. Tuyệt đối không được đi thẳng ra ngã ba Vũng Tàu. Lực lượng Dù ngộ nhận bắn chết đó. Nghe rõ chưa? Đáp nhận rõ. Rồi, thi hành đi!

Sáng ngày 28/4, từ văn phòng nhìn về phía núi Châu Thới, chiếc trực thăng đang quần thảo, phóng rocket ì ầm, yểm trợ lực lượng Dù đánh dẹp chốt đặc công VC ở chân núi. Xé trưa, chợt thấy anh Phụ tá hành chánh, hớt ha, hớt hải bước vô, chẳng nói, chẳng rằng, lấy bloc note viết: Đại tá bảo ông Phó đi gấp qua Dĩ An, xe tăng VC đã vượt qua phòng tuyến Trảng Bôm rồi! Tôi lặng lẽ lên xe rời khỏi nhiệm sở, đâu biết rằng đây là lần cuối cùng bước ra khỏi chỗ làm việc từ hai năm qua.

Đêm qua, vừa ký cái thông cáo gọi công chức đi làm việc, bây giờ lại lặng lẽ ra đi nên không đành dạ, đành một lần nữa làm liều: Gọi máy lệnh cho công chức các Ty sở trở về nhà “chờ lệnh mới?!”

Đường ra xa lộ kẹt cứng vì đồng bào tị nạn kéo đi lũ lượt về phía tỉnh lỵ, lại thêm pháo VC nổ ì ầm về phía văn phòng Quận Đức Tu. Mãi mới ra tới ngã ba Vũng Tàu. Nhìn về Bộ chỉ huy vùng 3 sông ngòi ở bên dưới cầu Đông Nai, pháo VC đang nổ dập tung bùng. Hỏi anh em quân cảnh đang làm nút chặn ở ngã ba Vũng Tàu thì được biết: Từ nửa đêm tới giờ VC tiền pháo, hậu xung hai, ba bận mà BCH vùng 3 sông ngòi vẫn còn giữ vững được. Đang phân vân chưa biết tính sao để vượt qua cầu thì may sao một chiếc M113 ở phía Trảng Bôm đang chạy tới, bèn cho xe dọt kè theo qua cầu. Từ trên cầu Đông Nai nhìn xuống: Trên nóc tầng văn phòng VP/BCH/V3SN, một anh lính hải quân, đầu không nón sắt, mình không áo giáp, không công sự che chắn, không người tiếp đạn, một mình đơn côi, ghìm khẩu đại liên 12.7ly, mắt đăm đăm nhìn về phía quân thù trong khi đạn pháo địch nổ tung gạch ngói trước mặt. Trông anh lẫm liệt, quyết ý đem dây đạn cuối cùng đổi mạng với quân thù, bảo vệ danh dự người lính QLVNCH thế thôi!

Về tới Quận Dĩ An đã quá trưa, nhờ Chi khu gọi máy liên lạc Tỉnh trưởng mãi mà không được. Đợi đến xế chiều đành ra xã Bình An, định bụng đánh liều quay về tỉnh xem sao?

Ra tới nơi, thấy Trung úy cuộc trưởng, cuộc cảnh sát Bình An đang đứng bên rào cản, chặn xe dừng lại, báo: Chốt đặc công VC mới được đơn vị Dù càn quét còn chưa xong, ông Phó một mình đi qua thật nguy hiểm. Xin chờ xem xét kỹ rồi sẽ liệu.

Đứng trên đầu dốc Châu Thới, nhìn về phía phi trường Biên Hòa, pháo VC nổ ùng oàng, khói lửa tuôn cuộn cuộn! Nhìn về phía tỉnh lỵ, ánh nắng chiều tà thoi thóp trên thành phố thân yêu bên kia sông Đồng Nai đang trong cơn hấp hối, thật nã lòng!

Mười một năm về trước, khi đến xứ này là một thanh niên 27 tuổi, hăm hở với ước mơ góp phần xây dựng nơi đây là một vùng đất vốn trù phú và thịnh vượng, ngày càng thêm thịnh vượng. Ngày nay, ở tuổi trung niên, chịu trách nhiệm điều hành công việc hành chánh trong vùng, đành bất lực nhìn về tỉnh lỵ đang chìm dần vào tăm tối.

Lần này, quay lưng đi là bỏ lại đằng sau bao nhiêu mộng ước chưa thành! Lòng buồn bã mường tượng tình cảnh ngày xưa, giặc Pháp đánh chiếm ba tỉnh Miền Đông:

*“Bến Nghé, của tiền tan bọt nước
Đồng Nai, tranh, ngói nhuộm màu mây.”*

Nguyễn Nhơn

(Tháng Tư, nhớ Quê hương Biên Hòa, thời lập nghiệp)

Nguồn: https://hon-viet.co.uk/NguyenNhon_NgườiCanBoXayDungNongThon.htm

Nguồn: Internet eMail by tkd đọc báo

*Đăng ngày Thứ Hai, June 17, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*